

[Therkil Kristensen.]

Da jeg skulle med toget herind i morges, var der en mand, der kom hen til mig og spurgte, om han måtte stille et spørgsmål. Det måtte han gerne, sagde jeg, og så spurgte han: „Sig mig, er det meningen, at vi skal opsigte vore private pensionsforsikringer, nu da vi skal til at have alderspension?“ Han fortalte mig, at han selv havde en pensionsforsikring, men når han nu skulle til at betale til den almindelige folkepension, havde han overvejet sin stilling nøje og var kommet til det resultat, at nu måtte han holde op med sin private pensionsforsikring. Han bad mig om at fortælle dette fra tingets talerstol, og jeg har nu opfyldt dette løfte.

Man kan mene, at man ikke skal lægge stor vægt på, hvad en enkelt mand siger. Når jeg alligevel nævner det, er det, fordi jeg har mødt flere eksempler på en noget lignende opfattelse, og fordi de i virkeligheden bekræfter en følelse, som vel de fleste af os har, nemlig at man i stigende grad tager ansvaret for hans alderdom fra den enkelte, samtidig med at man pålægger ham en byrde til de nuværende gamles aldersforsørgelse. Der er efter min mening to gode liberale principper, som her er i fare. Den private aldersforsørgelse bygger på to principper, som begge efter min mening er liberale. For det første bygger den på den enkeltes initiativ: det er ham selv, det i betydeligt omfang beror på, hvor godt han skal have det på sine gamle dage. For det andet bygger den private aldersforsørgelse på opsparing. I en eller anden form, gennem banker og sparekasser, gennem obligationer, gennem den virksomhed, man arbejder i, eller gennem forsikringer, foretager man opsparing, som også er til gavn for landet. Nu tales der så tit om, at opsparingen her i landet er for lille, og det er også rigtigt. Alligevel er det sådan, når man ser på nationalregnskaberne for de senere år, at vi har en nettoopsparing, der ligger mellem $2\frac{1}{2}$ og 3 milliarder kr., og heraf kan man formentlig regne med at rundt regnet $\frac{3}{4}$, d. v. s. ca. 2 milliarder kr., er privatopsparing.

Vi trænger allesammen til, at den private opsparing skal blive større. Jeg tror, at der også hos mange af dem, der gerne ser en

folkepensionering, er en almindelig frygt for, at en folkepensionering tværtimod skal formindske den private opsparing, fordi den gør det mindre nødvendigt for den enkelte selv at gøre en indsats. Folkepensioneringen betyder jo i virkeligheden, at staten siger til os allesammen: nu skal vi foreløbig i det og det omfang tage os af jer, når I bliver gamle — og det ligger jo i luften, at man håber, at det skal blive mere senere.

Jeg skal gerne tilføje, at jeg personlig ikke ønsker, at vi skal have almindelig folkepension, folkepension for alle. Der er mange i Danmark, som ønsker, at vi skal have en sådan folkepension, men som ikke mener, at tiden er inde nu, og derom mener jeg i hvert fald at der ikke kan være nogen tvivl. For mit vedkommende vil jeg gerne tilføje, at jeg håber, at aldersforsørgelsen også i fremtiden i betydeligt omfang må bero på de to hovedprincipper: den enkeltes initiativ og hans opsparing. Men selvom man nu hørte til dem, der principielt gerne ser, at der kommer en folkepensionering før eller senere, kan vi vel i hvert fald blive enige om, at tiden ikke er inde dertil. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Poul Møller i de betragtninger, han fremsatte i går om, at det i og for sig er mærkeligt, at man vil fastslå, at den 1. juli 1957 må man være stærk nok.

Når jeg har sagt dette, vil jeg gerne tilføje, at jeg naturligvis lige så godt som andre medlemmer i det høje ting kender de forhold i samfundet, som har dannet baggrunden for en del af diskussionen om en folkepensionering. Jeg kender de fleste af de argumenter, som har været fremsat i pressen, og jeg har ligesom andre medlemmer af det høje ting haft lejlighed til at snakke med folk om det både her i byen og ude i provinsen. Jeg vil gerne gå lidt ind på forskelligt af det, der danner baggrunden for kravet om en folkepension, men først vil jeg understrege, at ikke alle de argumenter, der fremsættes, er rigtige. Undertiden kan man se noget, som bærer præg af ikke at være tilstrækkeligt gennemtænkt.

Der var i „Berlingske Tidende“ den 20. ds. en artikel om dette spørgsmål. Den begynder med at fremhæve vanskelighederne ved at opspare tilstrækkeligt til, at man kan leve godt nok af det på sine gamle dage,